Живот је јачи од нас, ми смо мали, али је велики живот у нама

Питање живота, његовог настанка, развића, облика и смисла његовог постојања, мучило је људе од настанка цивилизације. Још од античких филозофа, преко великих мислилаца, научника, изумитеља, писаца, музичара, па све до модерних теоретичара нико није био у стању да демистификује његову суштину.

То питање, оно обично: *Куда?* или *Шта сада?* почело је све више да заокупља и моју пажњу. Ускоро ће на моја врата, снажном судбоносном руком, да покуца један крупан и одлучан човек по имену Живот. Интересоваће га само одговори на та питања, она која означавају крај једне и почетак нове епохе. И шта ја, несвестан своје стварности, неконстатног стања духа, обојен страхом због последица евентуалних одлука, шта сам уопште ја у стању да му одговорим? Нисам сигуран ни ко сам ни шта сам. Не наслућујем где сам тренутно, а куда – црнило без икаквих контура, познатих или непознатих облика. Једна огромна пољана недефинисаних граница. Ништавило. Цело тело, сваки мишић ми је напет. Стрепња ме ломи, али, зачудо, осећам неки ироничан понос. Не зато што знам одговоре, већ зато што сам поставио питање. Добијам могућност да управљам својим животом: путеви којима ћу ићи, људи које ћу поред себе имати, где ћу живети и са ким. Али најважније је што полазим у потрагу за оним без чега не могу бити срећан, у потрагу за свим оним малим стварима, у потрагу за собом. *Бум! Бум! Бум!* Неко куца...

Виктор Алимпијевић, **3ц**

ментор: проф. Анђелка Петровић